

брана. Тъ сж и едно великолепно украшение върху красивата му глава.

Нашитъ елени живѣятъ изъ горитъ, покрай горскитъ поляни. Храната си търсятъ повече нощемъ. При настъпване на зимата тѣ се прибиратъ въ по-гжститъ гори.

Еленътъ живѣе обикновено самъ, но живѣятъ и на стада по петъ до осемъ, повече женски и малкитъ имъ.

Еленътъ се движи бързо, а когато бѣга, той бѣга съ свѣткавична бързина. Ако на пътя му се изпрѣчатъ препятствия, той лесно ги прескача. А презъ рѣкитъ плува леко и бързо.

Еленътъ има силно развитъ слухъ и мирисъ. Той може да долови и най-малкия шумъ отъ 500—600 крачки разстояние. А когато стадото пасе, винаги има наблюдател — най-силниятъ елень или нѣкоя кошута-майка.

Еленитъ се хранятъ съ листа, пжпки отъ дърветата, пасятъ трева, но нападатъ и на зеленчуцитъ и житата край горитъ. Ядатъ сжщо и желждитъ на джба и бука. А зимно време, при липса на храна, ядатъ мѣхъ, ядатъ младитъ фиданки и кори на дърветата.

При започване на есенята мжжкитъ елени почватъ да скитатъ и търсятъ женскитъ. Тогава започватъ страшни борби между мжжкитъ. Често пжти тия кървави борби свършватъ съ смъртъ за нѣкои отъ борцитъ.

Елени борци.

Въ края на октомврий или въ началото на ноемврий мжжкитъ се смиряватъ и се събиратъ пакъ въ мирно живущо стадо.

Женскитъ раждатъ презъ май или юний по едно малко, рѣдко по две. Въ първитъ 3—4 дни следъ раждането малкото не може да ходи и майка му не се отдѣля отъ него. А после малкото трѣгва следъ майка си и не се отдѣля отъ нея. Първата година малкитъ еленчета иматъ бѣли косми на петна, та изглеждатъ пѣстри. Въ случай на опасностъ майката издава особенъ викъ и съ разни хитрости отвлича неприятеля на страна отъ малкото си.

Уловено още малко, еленчето се опитомява лесно.

Еленитъ живѣятъ срѣдно около двадесетъ години, но нѣкои достигатъ и 30—35 години. А на тежина достигатъ 150 до 200 килограма.

Неприятели на елена, освенъ човѣка, сж вълцитъ и рѣдко мечкитъ. По-рано еленътъ билъ много разпространенъ по цѣла Ев-